

Van Bergen gesproken had; eerder meende hij, had hij er geen recht toe.

Maar toen hij den volgenden morgen naar het kantoor was gegaan en zijn kostjuffrouw, die juist een kamerdagbui had, den brief achter de pendule geschoven vond; meende zij, overtuigd dat mijnheer hem vergeten had, niet beter te kunnen doen dan hem aanstonds op de post te laten bezorgen en aan deze bijzonderheid had Albertine het te danken, dat hij in haar handen kwam, wat anders wellicht nooit gebeurd zou zijn.

Het was op een regenachtigen Vrijdagmiddag, toen de heer van Bergen het kantoor binnentrad; hij kwam regelrecht van Brussel en vond Joost op zijn gewone plaats achter den lessenaar. Nadat de eerste vragen gedaan en beantwoord waren, en hij de groeten van de dames had overgebracht, en zijn kantoortas aangetrokken, ontstond er een kleine pauze, waarbij zijn oogen met een verstrooide uitdrukking door het vertrek dwaalden, tot ze eindelijk op Joost bleven rusten, die voorovergebogen, zat te schrijven.

Tweemaal was het, of van Bergen iets wilde zeggen en telkens scheen hij de woorden in te houden als wilden ze hem niet over de lippen, doch toen Joost de pen neerlegde en hem met zijn heldere eerlijke oogen aanzag, schepte hij moed en vroeg, zoo onbevungen mogelijk: a propos! 't is waar ook, hoeveel geld was er in dat zakje?"

„Welk zakje, mijnheer?" vroeg Joost en op eens, bij de herinnering aan de laatste oogenblikken voor Albertines vertrek, kleurde hij en raakte in verlegenheid.

Dit deed zijn patroon ontstellen. „Kom, je weet toch wel, dat ik een zakje met geld in die lade heb gelegd en je verzocht heb het na te zien!" sprak hij eenigszins korzelig.

„Zeker mijnheer! nu herinner ik het mij, maar ik heb geheel vergeten het na te tellen."

„Wat? Maar dat bevalt mij in 't geheel niet, Joost! Dat is verregaand achteloos!"

De oogen van den jongen man sperden zich wijd open van verbazing: wat beduidde die gestrengte berisping?

„Ik zal het nu aanstonds doen, mijnheer!" sprak hij bedaard, de sleutels uit zijn zak halend en een oogenblik later had hij het geldzakje in de hand. Langzaam en nauwkeurig telde hij den inhoud op den lessenaar neer, en zag dus niet met welke uitvorschende blikken zijn patroon hem gadesloeg. Maar toen hij eindelijk opzag en zeide: er is *seven en veertig gulden vijftig cents*, mijnheer, negentien rijksdaalders, schrikte hij van Van Bergens gelaat.

Op hetzelfde oogenblik sprong deze op en zeide op scherpen toon: „dan is er één rijksdaalder te weinig. Waar is die gebleven?"

Joost was nog meer verbaasd dan daar even, maar hij had nog geen het minste vermoeden van de waarheid.

„Dat weet ik niet, mijnheer!" sprak hij; „waarschijnlijk zijn er maar negentien geweest!"

„Neen! dat is niet waar, er waren er twintig!"